

Johanna Spyri

* *Heidi,* *

fetita muntilor

POSEIDON

POSEIDON

www.edituraposeidon.ro

Ilustrație copertă: Mircea Rusenescu

Tehnoredactare computerizată: Mariana Răbîncă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPYRI, JOHANNA

Heidi / Johanna Spyri; trad.: Roxana Rusenescu -

București : Editura Poseidon, 2012

ISBN 978-606-93218-4-3

821.112.2(494)-93-31=135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii Poseidon.

Capitolul 1

Spre munții înalți

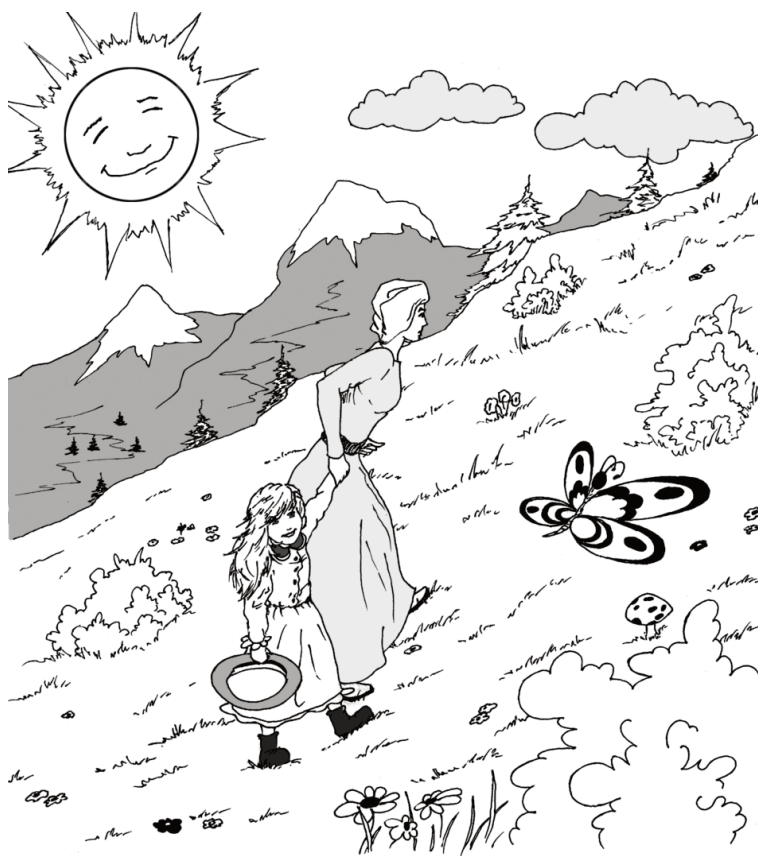
Din veselul sat Ma-
yenfeld, o potecă
suie, printre pajiști și livezi,
spre poalele munților ce do-
mină din această parte în-
treaga vale. Se și simte aici
mirosul pătrunzător al ierbii
de munte, căci poteca e
abruptă și se pierde sus, în
pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mână o fetiță cu obrajii aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta pe ea două sau chiar trei rochițe, iar peste ele, un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfolosită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu ținte, părea mai voinică – o făptură durdulie care se cățara anevoie pe povârnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, când pătrunseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tinerei muntence. Sătenii o recunoscuseră numaidecât, iar porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o

— chemau, ea le răspundea tuturor, fără să se oprească, înainte de a ajunge până în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici, o voce îi strigă din pragul unei uși deschise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus, te-aș însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri. În clipa aceea, fetița își trase mânuța din mâna ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

Ei, dacă îți mai dai un pic silința și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră suntem sus.

O tânără rotofeie și drăgălașă țâșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucară să discute cu însuflețire, forfecându-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întrebă la un moment dat, noua venită. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde trebuie să rămână.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile, Dete?! Cum poți face una ca asta? Pun mâna în foc că bătrânul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetiței și e de datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Până azi, am ținut-o la

mine, dar te asigur, Barbel, că n-o să scap din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rândul bunicului să facă ceva.

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrânul atât de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știu? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amândoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu suflî!

Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul, însă, ia-l de unde nu-i; de câteva clipe se desprinsese de cele două femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa. Dete se opri. Pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea până la Dörfli...

— Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii, toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strânse mâna tovarășei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi până la micuța cabană cafenie, aflată la câțiva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat

și pășuni, era atât de veche și atât de dărăpănată, încât marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Când vântul sufla cu putere, toate scârțâiau și trosneau în ea, din încheieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în vârful muntelui, vântul föehn¹ ar fi smuls-o din pământ și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter, căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-dimineță cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vâra două degete în gură și șuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele; era, de altfel, singurul moment al zilei când Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea la vatră decât seara târziu, nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovărășia altor copii, decât timpul cât să-și bea laptele și să mănânce o bucată de pâine, și noaptea, când dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu câțiva ani în urmă, răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte, era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasa, iar bătrânei îi spuneau cu toții, simplu, bunica.

¹ föehn = vânt cald, uscat și puternic, care bate primăvara dinspre crestele alpine ale munților din Elveția și Austria spre văi, grăbind topirea zăpezilor.

La început, fetița îl urmări anevoie, sufocându-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea, însă, o vorbă și se uita cu uimire când la Peter, care zburda desculț pe pajiștea verde, când la caprele lui ce se cățarau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe panta abruptă, strecurându-se ușor printre stânci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așază pe jos și, după ce-și scoase la iuțea pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie; își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Când se dezbracă și de cea de a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale îi ieșeau din mânecile scurte ale cămășuței. Împături totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, când o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strâmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescă și mai mult văzând grămăjoara aceea de haine; căscă gura până la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespărată și de liberă și avea un chef nestăvilit de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: câte capre are, unde le duce și ce face toată ziua acolo, sus.

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cele din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluită:

— Heidi, ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică? Și cea de toate zilele!? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi, pe care abia ți i-am cumpărat? Unde-s ciorapii tricotați cu mâna mea?

Fetița arată liniștită spre poalele povârnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-adevăr, un pachet cu un moț roșu în vârf, de bună seamă șalul de bumbac.

— Nefericito! strigă ea mânioasă. Ce ți-a venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta? Ți-ai pierdut mințile?

— Nu mai am nevoie de haine, răspuse Heidi, fără a părea câtuși de puțin tulburată.

— N-ai pic de minte, copil neastâmpărat! se văita

mătușa. Cine o să coboare acum să le aducă? Până acolo e drum de o jumătate de oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut în cuie, dă fuga și adu pachetul...

— Nu pot, și așa sunt în întârziere, răspunse Peter neclintit, cu mâinile în buzunare.

— Dacă stai și te zgâiești așa la mine, nu te alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mai bine, vino-ncoace să-ți dau ceva frumos...

Și, rostind aceste cuvinte, îi arătă un bănuț strălucitor. Așa stând lucrurile, Peter porni la vale zburând, de parcă ar fi avut aripi, luă iute pachetul la subsuoară și se înapoie atât de repede, încât mătușa nu putu să nu-l felicite când îi dădu banul câștigat pe drept.

După trei sferturi de oră de mers, mica trupă ajunse la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în bătaia vânturilor, dar și a soarelui și de unde îmbrățișai cu privirea întreaga vale. În spatele căsuței se înălțau trei brazi bătrâni, cu crengile mari și stufoase, iar mai sus se întindeau alte povârnișuri, acoperite de iarbă, ce se pierdeau departe, în niște stânci abrupte și pleșuve.

Unchiul stătea pe o bancă în fața cabanei. Cu pipa în gură și cu mâinile pe genunchi, se uita liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe mătușa Dete în urmă și Heidi ajunse sus cea dintâi. Se duse direct la bătrân și, întinzându-i mâna, îi spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Hm! Ce vrei să spui? întrebă bătrânul cu o voce aspră, strângându-i mânuța și măsurând-o îndelung cu ochii lui iscoditori, de sub sprâncenele stufoase.

Heidi îi înfruntă privirea fără să clipească și nu se mai sătura să-l cerceteze pe acest bunic cu barba lungă și cu sprâncenele dese și sure, ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosi și mătușa, însoțită de Peter, care, la un moment dat, se oprise să vadă ce avea să se întâmple.

— Bună ziua, Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrân. Ți-am adus-o pe Heidi, fetița lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o mai recunoști, căci n-ai mai văzut-o de când avea un an.

— De ce-ai adus-o? întrebă tăios bătrânul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și așa ai întârziat. Și nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crâcnească și își luă numai-decât tâlpășița. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămână.

— Acum e rândul dumatiale s-o ții, răspunse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

— Aha, făcu bătrânul, aruncându-i o privire sfredelitoare. Și dacă micuța se plectisește cu mine și începe să plângă, ce mă fac?

— Treaba dumatiale. Nici pe mine nu m-a ajutat nimeni când m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și așa destule neazuri cu mama. Acum, însă, trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decât, faci cu ea ce

vrei. Dacă moare, dumneata o să fii de vină și n-o să fie asta singura ispravă pe care ai avea-o pe cuget.

Dete era ușor tulburată, se încălzise vorbind și o luase gura pe dinainte. La ultimele ei cuvinte, bătrânul se ridică de pe bancă și o privi atât de fiores, încât ea se sperie și se dădu cu câțiva pași înapoi. Bătrânul ridică brațul și spuse poruncitor:

— Pleacă, și să nu te mai văd pe aici!

Dete nu așteptă să i se spună de două ori.

— Le revedere, Unchiule, la revedere, Heidi! strigă ea și, într-o clipă, o rupse la fugă și nu se mai opri decât în vale, la Dörfli...

Capitolul 2

La bunicul

De îndată ce Dete se făcu nevăzută, bunicul se așază din nou pe banca lui. Trăgea adânc din pipă și pufăia de zor, scoțând întruna nori mari și albi de fum. În timpul acesta, stătea cu privirea ațintită în pământ și nicio vorbă nu ieșea din gura lui. În așteptare, Heidi se uita cu plăcere în jurul ei. Mai întâi, descoperi staulul caprelor, lipit de cabană, și băgă de seamă că e pustiu. Merse apoi mai departe cu cercetările ei și ajunse în spatele cabanei, la brazii cei falnici și bătrâni. Aici, vântul sufla tare și se furișă printre ramuri cu atâta repeziciune, încât stârnea în preajma lor un freamăt tânguitor.

Heidi se opri să-l asculte. Văzând-o cum stă nemișcată, bătrânul o întrebă:

— Ei, și acum ce-ai vrea să faci?

— Aș vrea să mă uit cum arată cabana pe dinăuntru, răspunse Heidi.

— Bine, vino!

Și, ridicându-se în picioare, bunicul se îndreptă spre intrarea în cabană.

— Dar, ia-ți și hainele, se grăbi el să adauge, pe un ton poruncitor.

— Nu mai am nevoie de ele, răspuse Heidi.

Bunicul se întoarse cu mirare spre nepoata lui, ai cărei ochi negri, ce ardeau de nerăbdare, trădau dorința ei nestăvilită de a afla ce anume se ascundea în interiorul cabanei.

„Nu e lipsită de bun simț”, spuse el în șoaptă, apoi, cu voce tare, adăugă:

— De ce nu-ți mai trebuie?

— Fiindcă mie îmi place mai mult să fiu ușoară, ca să pot umbla așa cum umblă caprele.

— Mă rog, asta poți să faci, dar, până una alta, ia-ți hainele. O să le punem la păstrare în șifonier. Pricepi?

Heidi îl ascultă.

Bătrânul deschise ușa și intrară amândoi într-o odaie destul de încăpătoare, ce se întindea pe toată

lungimea cabanei. Heidi azvârli hainele în șifonier cu atâta nepăsare, de parcă ar fi vrut să le amestece în vâlmășagul acela, spre a nu le mai găsi niciodată. Apoi, rotindu-și privirea prin odaie, întrebă:

— Eu unde o să dorm, bunicule?

— Unde vrei, răspunse bătrânul.

Fetei îi plăcu răspunsul. Cercetă cu atenție întreaga încăpere și deodată ochii ei descoperiră, lângă patul bunicului, o scăriță. Se sui pe ea și pătrunse în pod, unde în dreptul unei grămezi de fân proaspăt, cu miros îmbietor, se ridica o lucarnă² rotundă, prin care se vedea întreaga vale.

— Aici vreau să dorm, bunicule! strigă Heidi, fericită. Vino și tu să vezi ce frumos e aici!

— Știi, răspunse bătrânul, cu voce domoală.

— Vreau să-mi fac patul. Nu-mi aduci un cearșaf?

— Păi, să-ți aduc, ce să fac... spuse bătrânul și, scotocind cu răbdare prin dulap, găsi în cele din urmă o bucată de pânză aspră. Se sui cu ea în pod unde, între timp, fetița își pregătise lângă lucarnă un culcuș de toată frumusețea.

— E bine făcut, spuse el. Uite, și-am adus și un cearșaf. Ia-l și întinde-l.

Bucata de pânză era atât de grea, încât fetița abia o putu ridica de jos. Cum era însă destul de mare, îi strecură marginile sub grămada de fân, în așa fel încât culcușul semăna acum cu un pat în toată regula.

² lucarnă = fereastră mică pe acoperișul unei clădiri, care permite pătrunderea luminii în pod.

— Dar, ce-ai zice dacă mai întâi am mânca ceva? întrebă bunicul.

Prinsă cu pregătitul patului, Heidi uitase de toate, dar vorbele bătrânului avură darul să-i aducă aminte că e lihnită de foame. Dimineța, în zori, înainte de plecare, mâncase o bucată de pâine și băuse o ceașcă de cafea cu lapte; de atunci, însă, bătuse atâta amar de drum fără să pună nimic în gură și asta îi stârnise o poftă de mâncare nemaipomenită. De aceea spuse fără să se codească:

— Da, n-ar fi rău.

— Atunci, dacă suntem de aceeași părere, să coborâm.

Ajuns în odaie, bunicul se apropie de vatră, luă ceaul mare și în locul lui atârână un altul mai mic, apoi se așază pe un scăunel cu trei picioare și încinse un foc puternic, la ale cărui flăcări conținutul ceaulului începu repede să fiarbă. După aceea, înfipse într-o furculiță lungă o bucată mare de brânză și se apucă să o învârtească încet deasupra focului, așa fel încât să se înmoaie și să se rumenească pe îndelete. Heidi îl urmărea cu cea mai mare atenție; în timpul acesta îi veni în minte o idee și deodată nu-și mai găsi astâmpărul. Când bunicul se întoarse și se îndreptă spre masă, cu ceaul aburind și cu brânza în vârful furculiței, masa era gata pusă. Căci Heidi, isteață, nu stătuse degeaba și, în timp ce bătrânul trebăluia pe lângă vatră, ea scosese la iușeală din dulap pâinea,

două farfurii și două cuțite și le așezase frumos pe masă.

— Mă bucur că te-ai gândit la treaba asta, spuse bunicul întinzând brânza pe pâine.

Când văzu ceaunul, Heidi își dădu seama că mai lipsește ceva și se repezi din nou la dulap. Negăsind în el decât o singură ceașcă, mai luă și un pahar.

— Foarte bine, o lăudă bunicul, văd că știi să te descurci; dar, ia spune tu, unde vrei să stai?

Cum singurul scaun din casă era ocupat de bătrân, Heidi trase de lângă vatră scaunelul cu trei picioare și se așeză pe el.

— Ești prea mică și nu ajungi până la masă, băgă de seamă bunicul și, apropiind scaunul lui de scaunelul fetei, îi făcu o măsuță numai pentru ea. După aceea, îi umplu o ceașcă cu lapte cald și-i dădu o felie de pâine cu brânză rumenită, iar el se așeză pe un colț al mesei și o privi îndelung. Fetița apucă ceașca și o dădu peste cap dintr-o suflare, apoi scoase un gemăt de mulțumire.

— Ești sigură că-ți place laptele ăsta? o întrebă bunicul.

— Niciodată n-am mai băut un lapte așa de bun.

— Atunci să-ți mai dau o ceașcă.

— Mulțumesc, bunicule, răspunse Heidi, mușcând cu poftă din tartina cu brânză.

După ce isprăviră de mâncat, bătrânul se duse să rânduiască prin staul, iar Heidi îl urmări cu atenție să vadă cum mătură și așterne fânul proaspăt pentru

caprele lui. Intrară apoi împreună într-o mică magazie, unde bunicul luă trei bețe frumos cioplite și o scândură pătrată în care făcu la repezeală trei găuri, și în fiecare dintre cele trei găuri introduse câte un băț. Când totul fu gata, Heidi rămase mută de admirație văzând în fața ei un scăunel cu trei picioare, asemănător cu cel din odaie, atâta doar că era ceva mai înalt.

— Ce te uiți așa? o întrebă bătrânul.

— Asta... asta e scaunul meu... Ce repede l-ai făcut!

Cu un ciocan și câteva cuie în mână, bunicul începu apoi să dea târcoale cabanei și, din când în când, mai bătea pe ici pe colo câte un cui, ca să întărească locurile mai slabe. Heidi se ținea după el pas cu pas și nu-i scăpa nimic din ceea ce făcea bătrânul...

În dreptul cabanei, turma se mai domoli un pic.

La un moment dat, două capre frumoase, una albă și alta tărcată, se desprinseră din șirul celorlalte și, apropiindu-se de bunic, începură să-i lingă mâinile; ele știau că, în fiecare seară, bătrânul le așteaptă cu obișnuitul drob de sare.

Peter nu mai zăbovi nicio clipă și își văzu mai departe de drum, coborând spre Dörfli cu zglobia sa turmă. Heidi, în culmea fericirii, sărea neastâmpărată de la o capră la alta și nu știa pe care s-o mângâie mai întâi.

— Astea-s caprele noastre, bunicule? Amândouă?

Și-o să stea tot timpul aici, cu noi? Și-o să doarmă aici, în staul? Întreba ea de zor, în timp ce bătrânul abia mai prididea cu răspunsurile la fiecare din întrebările ei.

Când caprele încetară să-i mai lingă mâinile, bunicii îi spuse nepoatei:

— Du-te în casă și adu o cană și o bucată de pâine.

Fetița îl ascultă și într-o clipită fu înapoi. Bunicul începu să mulgă capra albă și, după ce umplu cana cu lapte și tăie o felie de pâine, îi spuse nepoatei să bea și să mănânce, apoi să meargă la culcare. Îi ură noapte bună și se grăbi să adauge:

— Vezi că mătușa Dete ți-a lăsat un pachet cu niște cămășuțe și alte lucruri de îmbrăcăminte. Sunt jos, în dulap. Dacă ai nevoie de ceva, ia de acolo. Între timp, eu mă duc cu caprele în staul.

— Noapte bună, bunicule, noapte bună!

Și, alergând în urma bătrânului, care tocmai dispărea cu caprele în spatele cabanei, mai strigă o dată:

— Bunicule, bunicule, ai uitat să-mi spui cum le cheamă!...

— Pe cea albă o cheamă Fulg-de-nea, iar pe cea tărcată, Pestrița...

Capitolul 3

La pășune

Adoua zi, dis-de-dimineată, un fluierat strident o trezi pe Heidi din somn și, când deschise ochii, o rază strălucitoare ce se strecura prin lucarnă până la culcușul ei făcea ca totul în pod să lucească de parcă ar fi fost poleit cu aur. Se uită uimită în jurul ei, nemaștiind unde se află. Când auzi, însă, vocea bunicului, își aduse aminte de toate întâmplările din ajun, de urcușul pe panta abruptă a muntelui și, îndeosebi, de momentul despărțirii de bătrâna mătușă Ursula, care asurzise rău de tot și veșnic se plângea de frig; de aceea, mai tot timpul și-l petrecea lângă focul din bucătărie, ori lipită de soba din odaia mare. Sărăcuța nu mai auzea aproape deloc și Heidi, ca să poată fi supravegheată, trebuia să se joace mereu prin preajma ei. Așa se face că deseori copila se simțea încătușată și nu o dată fusese ispitită s-o zbughească în uliță. Cu atât mai mare îi fu bucuria când se trezi în noul ei cămin. Amintirea celor văzute cu o zi înainte și gândul la ce avea să mai vadă îi umpleau inima

de bucurie. Și, mai ales, ardea de nerăbdare să revadă cât mai repede cele două căprițe. Sări sprintenă în picioare, se îmbracă în câteva minute, coborî scărița și ieși fuga în fața cabanei. Peter era acolo, cu turma lui, iar bunicul tocmai deschidea staulul să iasă Fulgde-nea și Pestița. Alergă în întâmpinarea celor două prietene, strigând de zor: „*Bună ziua!*”

— Vrei să te duci și tu cu ele la păscut? întrebă bunicul.

Heidi sări în sus de bucurie.

— Atunci, mai întâi du-te de te spală, nu de alta, dar aici, să știi, trebuie să fii foarte curată, dacă vrei să nu râdă de tine soarele de pe cer. Uite, totul e pregătit, spuse bătrânul, arătându-i un lighean cu apă.

Fetița zbură într-acolo și începu să se spele de zor.

Între timp, bunicul intră în cabană și-l chemă pe Peter după el.

— Hei, general al caprelor, vino încoace și adu și sacul tău de merinde.

Peter îl ascultă și se duse.

— Deschide-l, ce stai! îi mai spuse bunicul cu glas poruncitor și în clipa următoare vârî în sac un codru zdravăn de pâine și o bucată mare de brânză.

Peter căscă ochii cât cepele, atât era de uluit, căci numai porția de pâine era de nu știu câte ori mai mare decât felia de pâine neagră care alcătuia prânzul său amar.

— Vezi, ai grijă, mai adăugă bunicul. La amiază, fetei îi mai mulgi două căni cu lapte, căci ea nu știe

să bea de la ugerul caprei. Și te mai rog să fii cu ochii în patru, să nu cadă de pe stânci. M-ai înțeles?

În clipa aceea apăru Heidi.

— Ei, ce zici, bunicule, acum o să mai râdă soarele de mine? Întrebă ea cu mândrie.

Se frecase bine cu o cârpă aspră, pe gât, pe brațe și pe obraji, de i se roșise pielea ca racul. Bunicul zâmbi ușor.

— Nu, acum n-o să aibă de ce să râdă. Dar, ține minte, diseară va trebui iar să te speli, căci, după o zi de zbenguială cu caprele, o să te întorci acasă neagră ca smoala. Ei, și-acum, la drum!

Trupa porni cu voieșie pe povârnișul ce ducea spre pășune. Peste noapte, vântul risipise de pe cer ultimii nori și bolta avea acum o culoare de un albastru fermecător.

Frumusețea sclipitoare avu darul s-o încante pe Heidi în asemenea măsură, încât mititica uită de Peter și de capre. Se simțea atrasă în toate părțile și nu mai prididea cu culesul florilor, în dorința de a-și împodobi odaia cu toate culorile pajiștii. Și nu se lăsă până când nu-și umplu poala șorțului cu flori. Peter avea destulă bătaie de cap cu caprele. Săreau, zvâpăiate, și se împrăștiau care încotro, încât sărăcuțul era silit să fluiera

și să pocnească tot timpul din bici, ca să le aducă înapoi pe cele mai plimbărețe.

— Unde ești, Heidi? strigă el deodată, cu tulburare în glas.

— Aici, îi răspunse o voce, dar Peter nu văzu pe nimeni, căci Heidi se așezase în spatele unei movile, în mijlocul unui câmp cu flori ce îmbălsămau aerul.

— Vino-ncoace, să nu cazi de pe stânci, așa a zis bunicul!

— Dar unde sunt stâncile? întrebă Heidi fără să se miște, trăgând în piept, cu nesaț, parfumul amețitor al florilor.

— Sus, sus de tot, acolo unde ai să vezi îndată și un vultur cloncănitor...

Încurajată de această promisiune, Heidi veni numai de câțiva pași, cu șorțul încărcat cu flori...

Deodată, micul păstor începu să fluiere și să strige ceva în gura mare. Heidi nu știa ce înseamnă asta, în schimb caprele știau căci în clipa următoare sosiră în goană, una după alta. Turma era adunată la un loc. Câteva capre pășteau liniștite, altele parcă de plictiseală se hârjoneau izbindu-se ușor cu coarnele. Heidi dădu fuga în mijlocul lor și nu mai putea de fericire văzând ce frumos se joacă animalele. Se apropia de fiecare în parte, să le cunoască mai bine, căci se deosebeau între ele, fie printr-un semn, fie printr-o purtare aparte.

În acest timp, Peter se duse să aducă sacul cu merinde, așternu masa pe jos, apoi făcu împărțeală cin-

stită, așa cum primise poruncă, punând porțiile mai mari în partea fetei, porțiile mai mici în partea lui și cana la mijloc.

După aceea, o mulse pe Fulg-de-nea și umplu cana cu lapte proaspăt și gustos, și o chemă pe Heidi, care nu se mai sătura jucându-se cu caprele. Era atât de zglobie și zburdalnică, încât Peter fu nevoit să mai repete de câteva ori chemarea până când fetița, zărind masa întinsă pe iarbă, începu să țopăie și mai tare de bucurie.

— Haide, e timpul să mâncăm, treci la masă, îi porunci Peter.

— Laptele e pentru mine? întrebă Heidi.

— Da, și bucățile astea mari de pâine și brânză tot ale tale sunt.

Fetița dădu cana peste cap, dintr-o răsuflare, și Peter i-o umplu din nou. Apoi Heidi rupse pâinea în două

și-i întinse lui Peter bucata mai mare și toată brânza. Băiatul se codea, minunându-se un pic, căci în viața lui nu căpătase dintr-o dată atâta mâncare.

— Ia, e pentru tine, mie îmi ajunge cât am, îi spuse fetița, cu o voce convingătoare.

Dându-și seama că tovarășa lui nu glumește, luă darurile și, plecând fruntea în semn de mulțumire, mâncă pe săturate, cum nu mai mâncase vreodată un păzitor de capre...

Deodată, Peter sări în picioare ca fript și o luă la goană după zvăpăiata Pestrița, care pornise în căutare de iarbă mai fragedă, spre marginea prăpastiei. Se repezi s-o prindă, dar căzu; atunci o apucă iute de un picior. Mirată de încercarea lui de a o opri din drum, capra începu să se zbată. Speriat, Peter o chemă pe Heidi în ajutor, nu de alta, dar afurisita trăgea din rășputeri și el nu avea cum să se ridice. Heidi rupse la iuțeală un smoc de iarbă grasă și îl întinse Pestriței, care se potoli ca din senin și încetă să se mai smucească. Peter se sculă în picioare, mână capra salvată spre locul unde păștea întreaga turmă, apoi luă biciul, pregătindu-se s-o pedepsească bine pe vinovată. Pestrița tremura ca varga, atât era de înspăimântată. Văzând-o în halul acesta, Heidi strigă:

— Nu, Peter, nu da în ea, uite ce speriată e, sărăcuța!...

— Trebuie să-i dau o lecție, ca să țină minte.

Dar Heidi nu-i dădu răgaz și izbucni cu căldură în glas:

— Nu, nu vreau, nu vreau s-o doară!

Văzând privirea ei rugătoare, Peter lăsă biciul în jos și spuse:

— Bine, nu-i fac nimic, dar pentru asta îmi dai și mâine porția ta de brânză cu pâine.

Heidi căzu numaidecât la învoială, ba, mai mult, îi făgădui să-i dea în fiecare zi mâncarea atât de mult râvnită, cerându-i în schimb să nu mai bată niciodată caprele ei dragi. Și astfel, micuța poznașă se întoarse nepedepsită în mijlocul suratelor ei.

Ziua trecu repede și soarele, ce cobora în asfințit, se pregătea să se ascundă în spatele munților. Heidi se așeză din nou pe iarbă, ca să admire încă o dată covorul de flori ce sclipea în bătaia ultimelor raze ale zilei.

Deodată, însă, fetița sări în sus și începu să strige:

— Peter, Peter! Au luat foc munții! Uite, totul arde acolo sus! Ghețarul, cerul, stâncile, zăpada și brazii, toate sunt în flăcări și focul s-a întins până dincolo de stânci, unde stă vulturul cloncănitor.

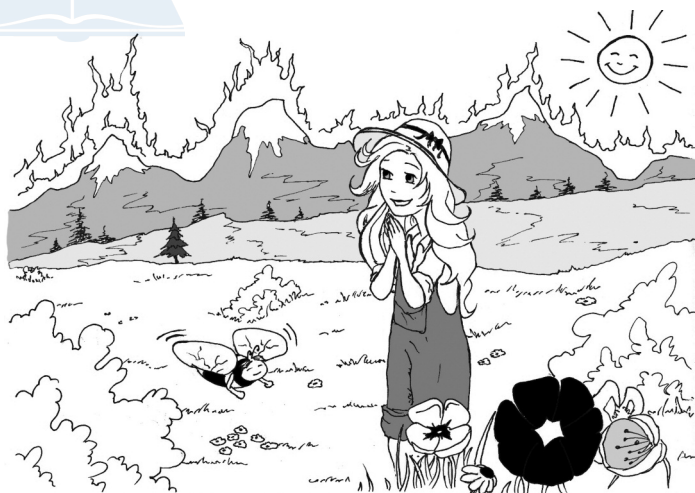
— Așa se întâmplă aici în fiecare seară, spuse Peter foarte liniștit.

— Și ce-i asta? întrebă Heidi, învârtindu-se în loc ca să privească uriașul foc ce o înconjura.

— Nimic, ce să fie, e ceva ce vine de la sine, încercă să-i explice ciobănașul.

Heidi nu mai putea de fericire că îi fusese dat să vadă, într-o singură zi, atâtea lucruri noi și interesante, încât la întoarcere le rânduia pe toate în mintea

ei, fără să scoată o vorbă. Când, în sfârșit, zări cabana, o rupse la fugă, îndreptându-se spre bunicul ei care stătea pe banca de sub brazii cei bătrâni.

